

Bert Slättung, en stor speleman

(ur Jazzbladet nr 1/2021)

29 november 2020 lämnade Bert Slättung detta jordeliv efter att ha kämpat med sjukdom de senaste åren och ända in i det sista deltagit på repetitioner med bland annat Blue Messengers, ett av de band som han tillhörde. Anders Winald minns Bert.

I Jazzbladet nr 2/2019 berättade Bert själv om sitt liv och musicerande. Texten skickades också ut i ett föreningsbrev efter hans frånfälle. Den har även publicerats i Jazzpulsens, stockholmsföreningens medlemstidning.

Vem var Bert? Han var en genuin västgöte med djup förankring i Essungabygden. Redan på gymnasiet i Lidköping visade han begåvning och allmänbildning genom medverkan i sitt läroverks tremannalag i den populära radiotävlingen "Vi som vet mest".

Efter examen i bland annat semitiska språk blev Bert universitetsbibliotekarie. Han var kulturellt och litterärt bevandrad, duktig skribent, bland annat i Jazzbladet, och en "smärgel" på att skriva och framföra fyndiga hyllningsverser och sångtexter som vår privata Povel Ramel. Han talade engelska och tyska och hade ett fenomenalt minne för texter av olika slag. Havet med segling i egna och andra båtar blev viktigt för honom liksom stugan på Kinnekulle för avkoppling och naturupplevelser.

Vad många inte vet är att Bert också var en utmärkt tecknare och akvarellmålare med uttrycksfulla miljöskildringar. Han samlade på miniatyr-cyklar, och på 70-talet anmälde han sig till SM i mungiga i Junsele och kom tvåa.

Bert hade mycket att berätta. Som när han på konferens i Moskva i augusti 1991 blev vittne till hur Boris Jeltsin besteg en stridsvagn och förhindrade en sovjetisk kontrarevolution, en världspolitisk händelse.

Med sin utstrålning var han en centralgestalt var han än dök upp. För Gbg Classic Jazz gjorde han insatser som ordförande, skribent i JB och tog många initiativ. Inte minst ägnade han stort engagemang åt populära Berts Jazznytt med information om jazzhändelser.

Bert spelade tuba, barytonsaxofon, bassaxofon, basklarinett och sjöng (även i kör). Han var estradör, presentatör, textförfattare och en speleman som alltid hade lust att spela och jamma – och lyssna på när andra spelade. Varifrån kom all denna lust och energi? Han spelade inte jazz under sin uppväxt men spisade den tillsammans med skolkamrater på läroverket. Men i nybildade studentorkestern Tongångarna i Göteborg började han vid 24 års ålder spela tuba! Som främsta inspirationskälla beskrev han Hayes Alvis, "en oförlikligt stunsig och drivande tubaist". Detta blev också ett signum för Berts eget tubaspel, som verkligen har lyft alla de band han spelat i. I 30-årsåldern började han också spela barytonsax.

1971-78 bodde familjen Slättung i Umeå. Bert jobbade på universitetsbiblioteket där och utvecklade starkt som sångare och estradör i både Renhornen och Mess Jazzengers.

När han 40-årig återkom till Göteborg var Bert redo att blomma ut och etablera sig i allt fler sammanhang. Med sin sång och sina i dubbelbemärkelse tunga instrument blev han en stor attraktion.

När jag var på resa i USA 1989 och spelade upp Vintage Jazz Big Bands första inspelningar för en amerikansk bekant kom frågan: "Vem är sångaren? Det låter som en amerikan, man hör ingen brytning!"

1963 var Bert med och startade Tant Bertas Jasskapell med honom själv och Magne Johnsen som samlande krafter. Bertas spelade ibland i kyrkor, gärna med Tynneredskören, och där var Bert i sitt esse som sångare och konferencier.

Tant Bertas var mer än "bara" en orkester, vi medlemmar blev nära vänner och även våra familjer inkluderades.

En annan viktig grupp för Bert var DagoBert Troives Tubatrio. Trion med Dag Söderberg, Bert Slättung och Per Troive blev efterhand också kvartett och sextett.

1986 förverkligade Bert en dröm när han och Rolf Sundby tog initiativ till Vintage Jazz Big Band, där även jag ingick. Efter Rolfs bortgång var det ofta Bert som agerade konferencier, och det var i detta band han fick användning för både saxofon, tuba och mycket uppskattad sång.

En annan dröm som Bert förverkligade på senare år var att spela bassax i Adrian Rollinis anda tillsammans med musikantervänner

Mycket välförtjänt fick Bert 2013 motta Armstrongstipendiet av Föreningen Klassisk Jazz i Stockholm som uppskattning för sina mångåriga insatser för vår musikform.

Bert hade också nära till sina känslor. Han kunde bli djupt berörd när han var med om ett fint samspel eller fick lyssna till härligt musicerande. Eller när han läste högt om blotfesten i Frans G Bengtssons "Röde Orm". Att lyssna till det mellan hans skrattparoxysmer och se tårarna trilla ner för hans kinder var en upplevelse i sig.

Så tack Margareta, du som varit hans hustru i mer än 55 år och som backat upp och delat med dig av Berts person och er tid till så många spelkamrater och all publik som Bert har glatt och gett oförglömliga upplevelser.

Och tack Bert, det har varit en stor förmån att få vara din vän och spelkompis i ett halvt sekel och dela så mycket berikande gemenskap i olika sammanhang. Vi är många som nu upplever saknad och ett stort tomrum. Nu kommer jag sorgligt nog inte att få hämta dig till repetition eller spelning eller ut till havet mer.

Jag tillåter mig också, helt i Berts anda, att avsluta med en parafra, nu aktuell, på en känd låt:

"Your song is ended but your melody lingers on!"

Anders Winald